

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้ต้องการที่จะนำเสนอ รูปแบบการให้อุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ 3 ข้อ คือ (1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนจากภาครัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน (2) เพื่อศึกษารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในต่างประเทศ (3) เพื่อพัฒนารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน

การวิจัยนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) ทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน คือ (1) การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนจากภาครัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน (2) การศึกษารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในต่างประเทศ (3) การพัฒนารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน และตรวจสอบรูปแบบที่สร้างขึ้น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สรุปผลการศึกษา สภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการรับการอุดหนุนต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบสำรวจ (Survey Research) โดยใช้เครื่องมือเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นเพื่อหาคำตอบให้กับวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อ 1 ในเรื่องสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนจากภาครัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในประเทศไทยใน 3 ด้าน คือ (1) ด้านการอุดหนุนโรงเรียน (2) ด้านการอุดหนุนครู และ (3) ด้านการอุดหนุนผู้เรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า ภาครัฐ โดยกระทรวงศึกษาธิการอุดหนุนโรงเรียนในระดับ "ปานกลาง" ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดพัฒนามาตรฐานการจัดการศึกษา และได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ "น้อย" ใน 3 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการ การให้โอกาสเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ และการส่งเสริม สนับสนุน

การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างคล่องตัว ส่วนในอีก 6 เรื่อง คือ การส่งข้าราชการครูมาช่วยสอน การให้กู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาการศึกษาเอกชน การให้สิทธิลดหย่อนค่าเช่าทรัพย์สินของกระทรวงฯ การให้สิทธิการเช่าใช้ทรัพย์สินของกระทรวงในราคาต่ำ การให้สื่อการเรียนการสอน และการให้วัสดุ อุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

ส่วนการอุดหนุนโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนอยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ในทุกเรื่อง ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

2. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนครู

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า การอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนครู อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ใน 3 เรื่อง ได้แก่ การให้โอกาสครูเข้าร่วมกิจกรรมอบรมเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครูตามสภาพจริง และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครู แต่ใน 3 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์นวัตกรรมหรือผลงานวิชาการ การให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริม สนับสนุนให้ครูสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และการช่วยเหลือโดยให้เงินสมทบเงินเดือนหรือค่าครองชีพ ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ส่วนในเรื่อง การให้เงินช่วยเหลือบุตรของครู ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “ไม่เพียงพอ” ที่เหลืออีก 2 เรื่อง คือ การช่วยเหลือด้านสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของบุคคลในครอบครัวครู และการช่วยเหลือโดยให้ค่าตอบแทนพิเศษแก่ครูที่ปฏิบัติงานในพื้นที่เสี่ยงภัย อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

3. สภาพการได้รับอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การอุดหนุนจากภาครัฐ ด้านการอุดหนุนผู้เรียน อยู่ในระดับ “ปานกลาง” ใน 2 เรื่องคือ การให้เงินอุดหนุนรายหัวเป็นค่าบำรุงการศึกษา และสิทธิกู้ยืมเงินกับกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา แต่ได้รับอุดหนุนอยู่ในระดับ “น้อย” ใน 1 เรื่อง คือ การส่งเสริม สนับสนุนการจัดกิจกรรมพัฒนามาตรฐานวิชาการผู้เรียน ส่วนในอีก 5 เรื่อง คือ การให้เงินอุดหนุนเป็นค่าครองชีพระหว่างศึกษา การอุดหนุนในรูปแบบบัตรประกันสุขภาพ การให้งบประมาณสนับสนุนการจัดกิจกรรมสัมพันธ์ชุมชน การส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมทดสอบทักษะทางวิชาชีพ ผู้เรียนทุกสาขา และการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้ระหว่างเรียน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

4. สภาพปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียน ที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนอาชีวศึกษา

เอกชน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน เกิดขึ้นในระดับ “มากที่สุด” มี 7 เรื่อง ได้แก่ ยอดเงินที่รัฐอุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงในการจัดการศึกษา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับสภาพจริงในการบริหารกิจการโรงเรียน นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนเอกชนเกิดข้อจำกัดด้านการแข่งขันกับโรงเรียนของรัฐ นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐได้เปรียบในเรื่องค่าเล่าเรียนที่ต่ำกว่า นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนขนาดใหญ่ ได้เปรียบเรื่องค่าใช้จ่ายผู้เรียนได้มากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก นโยบายการอุดหนุนทำให้โรงเรียนรัฐขยายรับนักเรียนมากขึ้นทำให้เอกชนมีนักเรียนลดลง และรัฐไม่ได้กำหนดมาตรการรองรับระยะยาวในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชน ส่วนเรื่องที่เกิดปัญหาในระดับ “มาก” มี 4 เรื่องคือ การควบคุมอัตรา การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของโรงเรียนทำให้เกิดข้อจำกัดในการพัฒนา เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนขาดความคล่องตัว เงื่อนไขการใช้จ่ายเงินอุดหนุนไม่เอื้อต่อการสร้าง และพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา และนโยบายอุดหนุนไม่ทำให้เกิดความมั่นใจที่จะขยายการลงทุนด้านการศึกษา ส่วนในอีก 2 เรื่อง เกิดปัญหาในระดับ “ปานกลาง” ได้แก่ ขั้นตอนดำเนินการ ใช้จ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐมีความล่าช้า และนโยบายการอุดหนุนเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่รัฐเรียกร้องผลประโยชน์จากโรงเรียนเอกชนได้ ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

5. สภาพปัญหาด้านการอุดหนุนครูที่เกิดขึ้นกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนครู เกิดขึ้นในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ รัฐไม่มีมาตรการช่วยเหลือชัดเจนเรื่องค่ารักษาพยาบาลครูเอกชน นโยบายรัฐ ที่ช่วยเหลือครูเอกชนขาดความแน่นอนและต่อเนื่อง รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิ ค่าตอบแทนการทำผลงานวิชาการระหว่างครูรัฐและครูเอกชน รัฐไม่ส่งเสริมความเท่าเทียมกันในสิทธิรับเงินช่วยเหลือพิเศษ รัฐไม่ส่งเสริมกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูเอกชนให้ชัดเจน และเงื่อนไขเงินอุดหนุนทำให้โรงเรียนมีภาระค่าใช้จ่ายของครูบรรจุใหม่เพิ่มขึ้น ส่วนในอีก 1 เรื่อง คือ และการจัดอบรมทางวิชาการไม่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาครูเอกชน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

6. ปัญหาการอุดหนุนโรงเรียนกับการอุดหนุนการจัดการศึกษา ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ด้านการอุดหนุนผู้เรียน เกิดขึ้นในระดับ “มากที่สุด” ใน 6 เรื่อง ได้แก่ นโยบายด้านการส่งเสริมช่วยเหลือผู้เรียนไม่แน่นอนในทางปฏิบัติ วงเงินที่อุดหนุนไม่สอดคล้องกับค่าใช้จ่ายจริงที่ผู้เรียนต้องรับภาระ การให้เงินอุดหนุนไม่สอดคล้องกับ

สภาพจำเป็นในพื้นที่ รัฐไม่ชัดเจนในแผนระยะยาวเพื่อหาแหล่งเงินทุนที่จะให้อุดหนุนผู้เรียน รัฐบาลความชัดเจนในนโยบายและมาตรการจัดหาและพัฒนาอาชีพให้ผู้จบการศึกษาจากโรงเรียนเอกชน รัฐบาลความชัดเจนและต่อเนื่องในนโยบาย/มาตรการเสริมสร้างทักษะอาชีพให้ผู้เรียนในโรงเรียนเอกชน แต่ในเรื่องกองทุนที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนมีน้อย เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก ถึงมากที่สุด” ส่วนในอีก 2 เรื่อง คือ การกั๊ยืมเงินจากกองทุนต่าง ๆ ของรัฐมีขั้นตอนยุ่งยากซับซ้อนมากเกินไป และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับนโยบายอุดหนุนในระยะยาวยังไม่ชัดเจน เกิดปัญหาอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ พิจารณาจากค่าร้อยละสูงสุด

7. สภาพการได้รับอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ด้านการอุดหนุนโรงเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีสภาพการได้รับอุดหนุนในด้านการอุดหนุนโรงเรียนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐ ดังนี้ การอุดหนุนจากบิดา/มารดา ผู้ปกครองผู้เรียน การอุดหนุนจากสถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ สถาบัน/องค์กรทางศาสนา องค์กรสาธารณกุศล/องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหากำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ในทุกด้าน อยู่ในระดับ “ไม่ได้รับอุดหนุน”

8. แนวทางแก้ไขปัญหาด้านการอุดหนุนโรงเรียน

8.1 การแก้ปัญหาความล่าช้าในการได้รับเงินอุดหนุน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวทางแก้ปัญหาล่าช้าในการได้รับเงินอุดหนุน โดยใช้ระบบโอนตรงจากหน่วยงานต้นสังกัดเข้าสู่บัญชีสถานศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 88.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ ทำให้โรงเรียนได้รับเงินอุดหนุนตรงเวลามากขึ้น โรงเรียนได้ทราบนโยบายบริหารใหม่ ๆ เร็วขึ้น ช่วยลดปัญหาการลาออกกลางคันของผู้เรียนลงได้ และลดปัญหาความขัดแย้งระหว่าง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กับ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนลงได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ อาจทำให้เกิดความล่าช้ามากกว่าเดิมเพราะจำนวนเจ้าหน้าที่ในส่วนกลางมีไม่เพียงพอ เกิดความยากลำบากในการติดต่อประสานงาน หากเกิดกรณีเปลี่ยนแปลงข้อมูลครู หรือ จำนวนนักเรียนโดยเฉพาะโรงเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัด การกระจายอำนาจให้ สพท. ดูแลอาจจะคล่องตัวมากกว่าเพราะอัตราส่วนของจำนวนเจ้าหน้าที่ กับ จำนวนโรงเรียนที่รับผิดชอบในแต่ละพื้นที่มีอย่างเพียงพอ

8.2 การเปิดเสรีให้โรงเรียนสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนแบบลอยตัว ตามสภาพการจัดการเรียนการสอน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวทางการเปิดเสรีให้โรงเรียนสามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนแบบลอยตัว ตามสภาพการจัดการเรียนการสอน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 82.9

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ เงินอุดหนุนที่รัฐให้ไม่เพียงพอที่จะจัดการศึกษาให้มีระดับมาตรฐานได้ เมื่อรัฐอุดหนุนไม่เต็มตามเพดานค่าเล่าเรียน ผู้ปกครอง จึงต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วย ผู้ปกครองมีโอกาสเลือกบริการกิจกรรมด้านการศึกษาที่มีคุณภาพให้กับผู้เรียนได้ แต่สาขาวิชาชีพ มีสภาพการลงทุนและการใช้วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือที่ต่างกัน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกับสถานศึกษาของรัฐที่สามารถขอรับบริจาคจากผู้ปกครองได้โดยไม่จำกัดวงเงินส่วนบุคคลที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชนบทเกษตรกรรม ผู้ปกครองส่วนใหญ่ มีฐานะยากจนจึงไม่สามารถเรียกเก็บเงินเพิ่มได้ อาจส่งผลกระทบต่อโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดเล็กที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เศรษฐกิจต้องปิดกิจการลง อาจส่งผลให้ผู้เรียนที่ยากจนต้องลาออกเพิ่มขึ้น เกิดช่องว่างในเรื่องโอกาสทางการศึกษามากขึ้น ไม่ควรปล่อยแบบลอยตัว แต่ควรกำหนดเพดานค่าเล่าเรียนให้มีความยืดหยุ่นโดยกำหนดกรอบอัตราขั้นต่ำสุด – ขั้นสูงสุดไว้

8.3 การยกเลิกเงื่อนไขที่กำกับการใช้จ่ายเงินอุดหนุนของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการยกเลิกเงื่อนไขที่กำกับการใช้จ่ายเงินอุดหนุน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 64.9

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับแนวทางแก้ไขปัญหานี้ โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ ทำให้โรงเรียนเกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการมากขึ้น เป็นการส่งเสริม สนับสนุนให้โรงเรียนมีคุณภาพในการบริหารจัดการมากขึ้น เงินอุดหนุนรายหัวที่ได้รับไม่สามารถจัดการศึกษาให้มีคุณภาพได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ทำให้เกิดความเสมอภาคและเป็นบรรทัดฐานกลางในการปฏิบัติ แต่ควรมีลักษณะที่ยืดหยุ่นในตัวเอง เพื่อป้องกันมิให้ผู้บริหารนำเงินอุดหนุนไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ หากไม่กำหนดเงื่อนไข จะทำให้ไม่มีระเบียบแบบแผนการใช้จ่ายเงินและอาจเกิดปัญหาขึ้นในภายหลังได้

8.4 การมีผู้แทนอาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีผู้แทนอาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย”กับการมีผู้แทน อาชีวศึกษาเอกชนเข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ โรงเรียนได้ทราบนโยบายการบริหารใหม่ ๆ มีผู้รู้จริงทำหน้าที่สะท้อนให้เห็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ทำให้การกำหนดสัดส่วนการรับนักเรียน / แผนงาน / นโยบายการศึกษาในเขตพื้นที่สามารถ สอดคล้องกันระหว่างสถานศึกษารัฐและเอกชนได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะ ปัจจุบัน สพท. ไม่ให้ความสำคัญกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เท่ากับ ระดับการศึกษาขั้น พื้นฐาน

8.5 การขอยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการขอยกเว้นการ ชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างโรงเรียนรัฐและเอกชน โดยมี ค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 98.5

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย”กับแนวทางการ ขอยกเว้นการชำระค่าภาษีบำรุงท้องที่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างโรงเรียนรัฐและเอกชน โดยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ในเมื่อภาคเอกชน ใช้เงินลงทุนของตัวเองจัดการศึกษาให้รัฐ รัฐจึง ควรต้องสนับสนุนในสิทธิเรื่องนี้ด้วย โรงเรียนรัฐ จัดการศึกษาโดยเงินภาษีของประชาชน และได้รับการ ยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่แต่โรงเรียนเอกชนใช้เงินส่วนตัวมาจัดการศึกษาให้รัฐ แต่ต้อง ถูกรัฐบังคับให้เสียภาษี แสดงให้เห็นว่า ความเสมอภาคตามรัฐธรรมนูญไม่เกิดขึ้นจริงในทางปฏิบัติ ภาระค่าใช้จ่ายทางภาษี ไม่ได้ทำให้เกิดคุณภาพและมาตรฐานในการจัดการศึกษาของโรงเรียน ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะ เรื่องนี้ไม่มีทางเกิดขึ้นได้จริงเนื่องจากกระทรวง ศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย ได้เคยทำหนังสือขอความร่วมมือกันแล้ว แต่กลับไม่มีการ ดำเนินการอย่างจริงจังแต่อย่างใด

8.6 การใช้ระบบคุปองการศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการใช้ระบบคุปอง การศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 51.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า เกือบทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับการใช้ ระบบคุปองการศึกษา ยกเว้น เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ที่ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ทำให้โรงเรียนเกิดการตื่นตัว ในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน ช่วยสร้างโอกาสทางการศึกษาให้กับผู้เรียน ช่วยลดระยะเวลา ขั้นตอนที่ยุงยาก ข้ำซ้อนในการเบิก - จ่ายเงินอุดหนุน ลดปัญหาข้อมูลผู้เรียนซ้ำซ้อนกัน และ

สามารถตรวจสอบข้อมูลผู้เรียนได้ง่ายขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะ จะทำให้โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่ไม่มีชื่อเสียงโด่งดัง และไม่มีสถานะการเงินที่เข้มแข็งมากพอ ได้รับผลกระทบในเรื่องจำนวนนักเรียนลดลงและจนถึงขั้นเลิกกิจการได้ ขั้นตอนการดำเนินการค่อนข้างยุ่งยาก ทั้งในระดับสถานศึกษา ผู้ปกครอง และผู้เรียน จะเกิดสงครามแย่งชิงจำนวนนักเรียนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เพราะจำนวนนักเรียนจะถูกนำมาใช้เป็นเครื่องต่อรองเพื่อให้ได้เงินจากคูปองการศึกษา ทำให้โรงเรียนภาครัฐจะขยายจำนวนการรับนักเรียนเพิ่มขึ้น ส่งผลให้โรงเรียนเอกชนมีจำนวนนักเรียนลดลง

8.7 บทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับบทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ มากกว่า การเข้ามาแทรกแซงการบริหารจัดการภายในโรงเรียน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 92.7

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับบทบาทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ในการเป็นผู้ให้คำปรึกษาและแนะนำ มากกว่า การเข้ามาแทรกแซงการบริหารจัดการภายในโรงเรียน โดยในส่วนใหญ่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ การบริหารโรงเรียนของรัฐและของเอกชนมีสภาพที่แตกต่างกัน ดังนั้น “สพท.” ควรจะมีบทบาทในการให้คำแนะนำ เรื่องระเบียบ วิธีปฏิบัติและช่วยเหลือ มากกว่าจะเข้ามาควบคุม กำกับ ตรวจสอบ หรือ ดัดสนิฎก/ผิดการดำเนินการ เจ้าหน้าที่ “สพท.” ส่วนใหญ่มักไม่มีความรู้ความเข้าใจในบริบททางการลงทุนเชิงธุรกิจของการจัดอาชีวศึกษาการบริหารจัดการภายในของกิจการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรมีความเป็นอิสระ เพื่อให้เกิดความคล่องตัว ตามสภาพทรัพยากรที่แต่ละโรงเรียนมีอยู่ ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่รัฐ มักใช้อำนาจหน้าที่ในการเป็นผู้กำหนดและแทรกแซงนโยบายการบริหารกิจการ ทั้ง ๆ ที่ไม่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในปัญหาที่เกิดขึ้นตามมาและการจัดหางบประมาณมารองรับในส่วนของค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้าน เพราะสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา(สพท.)อยู่คนละแห่งของการบริหารจัดการด้านอาชีวศึกษา ดังนั้น “สพท.” จึงควรทำหน้าที่ด้าน ส่งเสริม สนับสนุนให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ “สพท.” ไม่มีนักวิชาการที่เชี่ยวชาญทางด้านอาชีวศึกษาเอกชนเป็นการเฉพาะ ดังนั้น งานอาชีวศึกษาเอกชนจึงมีสภาพเป็นเสมือน “งานฝาก” ให้สำนักงานเขตพื้นที่ดูแลเท่านั้น

9. แนวทางแก้ไขปัญหาด้านการอุดหนุนครู

9.1 ปัญหาความไม่เท่าเทียมในเรื่องสวัสดิการข้าราชการ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วย ที่ครูเอกชนควรได้รับสวัสดิการข้าราชการที่เท่าเทียมกับครูในภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” ที่ครูเอกชนควรได้รับสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลที่เท่าเทียมกับครูในภาครัฐ โดยในส่วนใหญ่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ ปัจจุบันครูเอกชนถูกจำกัดสิทธิให้เบิกค่ารักษาพยาบาลให้กับตนเองได้เท่านั้นแต่ไม่คุ้มครองถึงบุคคลในครอบครัวของครูเหมือนกับข้าราชการครูภาครัฐ การบริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน ไม่ได้ว่าจ้างที่มงานที่เป็นสถาบันการเงินที่มีประสิทธิภาพในการบริหารงานกองทุน แต่ใช้ข้าราชการระดับสูงมาบริหาร ซึ่งไม่ทำให้เกิดผลประโยชน์เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร ครูโรงเรียนเอกชนส่งเงินสมทบเข้ากองทุนฯ เท่ากับครูภาครัฐ และได้รับการจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนในอัตราเท่ากับครูภาครัฐ ดังนั้น จึงควรจะได้รับสิทธิในค่ารักษาพยาบาลอย่างเท่าเทียมกัน และเพื่อเป็นการสร้างขวัญ กำลังใจให้กับผู้ประกอบวิชาชีพครูในภาคเอกชนมากขึ้น และทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของอาชีพครู เช่นเดียวกับครูภาครัฐ

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เพราะเงินที่จะนำมาใช้เป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาล ยังต้องอ้างอิงอยู่กับดอกผลของเงินกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นกองทุนที่ไม่มีตัวแทนของโรงเรียนเอกชนเข้าไปมีส่วนร่วม ในคณะกรรมการบริหารกองทุนฯ จึงทำให้ไม่สามารถบริหารให้เกิดดอกผลเพิ่มขึ้นในระดับสูงสุดเท่าที่ควรและบ่อยครั้งก็เกิดภาวะเสี่ยงต่อการขาดทุน และ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะรัฐคงจะไม่จัดสรรงบประมาณมาสนับสนุนแน่นอน เพราะมีมุมมองว่าการลงทุนทางการศึกษาของภาคเอกชนเป็นการลงทุนทางธุรกิจอย่างหนึ่ง และครูโรงเรียนเอกชนสามารถใช้สิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาลจากบัตรประกันสุขภาพ (30 บาท) หรือ กรมธรรม์ประกันชีวิตได้ ซึ่งข้าราชการครูภาครัฐไม่อาจ ใช้สิทธินี้ได้

9.2 ปัญหาเรื่องการให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครูภาครัฐ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วย เรื่องให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครูภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 98.5

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับเรื่องให้ครูเอกชนได้รับค่าตอบแทนในการผลิตนวัตกรรมและสร้างสรรค์ผลงานวิชาการเหมือนกับครูภาครัฐ โดยในส่วนใหญ่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ ครูในภาคเอกชน มีความสามารถเหมือนกับครูภาครัฐ ซึ่งหากได้รับโอกาสให้ครูได้ส่งผลงานที่เป็นนวัตกรรมและผลงานวิชาการ โดยได้รับค่าตอบแทนเช่นเดียวกับครูภาครัฐ จะทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อ

คุณภาพการจัดการศึกษาของประเทศ เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับครูในโรงเรียนเอกชน เป็นการกระตุ้นให้ครุภาครัฐ ได้พัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้สามารถแข่งขันด้านการพัฒนาความสามารถเชิงวิชาการได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้พัฒนาเยาวชนในชาติได้อย่างเต็มตามศักยภาพ รัฐควรจัดตั้งโครงการส่งเสริม สนับสนุนการแข่งขันในด้านการผลิตนวัตกรรม ความรู้ทางวิชาการใหม่ ๆ ระหว่างครุภาครัฐและครูเอกชน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินเดียวกัน และให้ได้รับผลตอบแทนที่เหมือนกัน โดยมีกำหนดระยะเวลาในการสร้างผลงานวิชาการออกมาอย่างต่อเนื่อง (ไม่ใช่ทำครั้งเดียว หรือขึ้นเดียวแต่ได้รับค่าตอบแทนตลอดไป) เพื่อทำให้เกิดความภาคภูมิใจในศักดิ์ศรีของวิชาชีพครู และกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาแนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนให้กับเยาวชนในชาติได้อย่างต่อเนื่อง การผลิตนวัตกรรม หรือ ผลงานวิชาการ เป็นสิ่งที่ต้องลงทุนด้วยความอดทนที่ต้องทุ่มเทด้วยเวลา งบประมาณ ความคิดสร้างสรรค์ สุขภาพทางร่างกายและจิตใจดังนั้น หากไม่ได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ามากพอ ก็จะไม่สามารถจูงใจให้เกิดการสร้างสรรคขึ้นมาได้

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะ รัฐจะใช้ประเด็นเรื่องการขาดแคลนงบประมาณและขาดแคลนผู้ทรงคุณวุฒิที่จะมาทำหน้าที่พิจารณาตัดสินคุณภาพและมาตรฐานของผลงาน มาเป็นข้ออ้างที่ไม่สามารถดำเนินการให้การส่งเสริม สนับสนุนแก่ครูโรงเรียนเอกชน ในเรื่องนี้ได้ แม้ว่าจะอยู่ในเป็นหลักการพื้นฐานของความเท่าเทียมกันในสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองของชาติและศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพครู แต่ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นได้จริงเพราะรัฐบาล อาจจะไม่ส่งเสริม สนับสนุนได้เพียงพอ และหากครูเอกชนมีสัดส่วนของการได้รับรางวัลคุณภาพมาตรฐานของนวัตกรรมและผลงานวิชาการมากกว่า จะเป็นสิ่งที่สะท้อนให้ให้ความไร่ประสิทธิภาพในการลงทุนจัดการศึกษาของภาครัฐได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

9.3 ปัญหาเรื่องรัฐควรกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการเปรียบเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครุภาครัฐ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วย เรื่องรัฐควรกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการเปรียบเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครุภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 97.1

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” กับเรื่องรัฐ ควรกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนในการเปรียบเทียบระดับวิทยฐานะของครูภาคเอกชนกับครุภาครัฐ โดยใน ส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ จะเป็นการสร้างขวัญ และกำลังใจให้กับครูเอกชนมากขึ้น และช่วยกระตุ้นให้ครูเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มี

ประสิทธิภาพและได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น โดยรัฐควรวางระเบียบ หรือ กำหนดกฎเกณฑ์ ที่ชัดเจน ให้มีมาตรฐานในระดับเดียวกับ ครูในภาครัฐ เมื่อรัฐกำหนดให้ครูโรงเรียนเอกชนมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูเช่นเดียวกับครูภาครัฐ จึงควรให้ความสำคัญเรื่องการยกระดับหรือการเทียบเท่าระดับวิทยฐานะของครูในภาคเอกชนด้วยเพราะปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะเดียวกันและมีความรู้ความสามารถที่ไม่แตกต่างกัน

ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลคัดค้านเพราะ งบประมาณค่าวิทยฐานะของครู ถ้ารัฐไม่ให้การสนับสนุนจะกลายเป็นภาระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้พยายามเคลื่อนไหวและผลักดันแนวคิดนี้อย่างต่อเนื่องยาวนาน แต่ไม่มีความคืบหน้าใด ๆ เพราะรัฐบาลมักอ้างว่าไม่มีงบประมาณสนับสนุน และอาจจะทำให้สภาพการแข่งขันในการจัดหาบริการด้านการศึกษาที่มีความรุนแรงมากขึ้น จนเกิดเกิดปัญหา “สมองไหล” ของครูจากภาครัฐเข้าสู่ภาคเอกชน และเป็นเรื่องที่ไม่มีความเป็นไปได้ เพราะรัฐไม่เคยมีนโยบายในเรื่องนี้ และปัจจุบันยังไม่มีข้อบัญญัติของกฎหมายมารองรับแนวคิดนี้แต่อย่างใด

9.4 ปัญหาเรื่องเนื้อหาการจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการของกระทรวง ศึกษาธิการ ไม่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของครูเอกชน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่อง เนื้อหาการจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการของกระทรวงศึกษาธิการควรจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของครูเอกชนด้วย โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 100.0

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค “เห็นด้วย” ในเรื่องเนื้อหาการจัดหลักสูตรอบรมทางวิชาการของกระทรวงศึกษาธิการควรจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของครูเอกชนด้วย โดยในส่วนที่เห็นด้วยมีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ กระทรวงศึกษาธิการควรจัดอบรมทางวิชาการให้กับบุคลากรครูในระดับอาชีวศึกษาเอกชนให้มากขึ้นอย่างจริงจังและต่อเนื่อง หลักสูตรการจัดอบรมทางวิชาการส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่สถานศึกษาภาครัฐและระดับมัธยมศึกษา โดยมุ่งเน้นในเรื่องการทำผลงานเพื่อเงินวิทยฐานะของครูภาครัฐบ่อยครั้งมาก ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ต่อคุณภาพการศึกษาของเยาวชนในชาติมากเท่ากับประโยชน์ส่วนบุคคลตัวที่เกิดขึ้นกับตัวครูในรูปของเงินค่าตอบแทนที่เพิ่มขึ้น และโครงการในลักษณะนี้กลับได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐอย่างต่อเนื่องในทุกปีการศึกษา เพื่อยกระดับการพัฒนามาตรฐานคุณภาพทางวิชาการแก่การจัดการศึกษาของประเทศ เพราะหากครูได้รับโอกาสในการเข้ารับการอบรมทาง

วิชาการ ย่อมส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนได้ตรงตามศักยภาพของผู้เรียน แต่ละรายได้อย่างเหมาะสม

9.5 ควรให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่องที่ควรให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 92.7

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วย กับเรื่อง ควรให้มีการกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูของโรงเรียนเอกชนอย่างเป็นทางการที่ชัดเจน โดยในส่วนใหญ่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะ เพื่อสร้างขวัญ กำลังใจ และความรู้สึกมั่นคงในงานอาชีพให้กับครูภาคเอกชน ให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั่วประเทศ หากมีโครงสร้างเงินเดือน จะช่วยลดปัญหาครูลาออกระหว่างภาคเรียนในโรงเรียนเอกชนลงได้มาก แต่รัฐต้องมีมาตรการให้การสนับสนุนที่ชัดเจน เพื่อที่จะไม่เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายของโรงเรียนเอกชนที่ไม่มีสภาพคล่องทางการเงินที่มั่นคงเพียงพอ โครงสร้างเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนควรกำหนดให้มีความยืดหยุ่นเพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามแต่สภาพแวดล้อมและบริบทของแต่ละโรงเรียน เพื่อป้องกันปัญหาครูได้รับเงินเดือนที่ต่ำกว่าวุฒิการศึกษา ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วย เพราะครูภาครัฐมีเงินเดือนมาจากงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด แต่ครูภาคเอกชนมาจากรายได้หลักของโรงเรียนคือจำนวนนักเรียนที่เข้าเรียน ซึ่งหากปีใดมีมาก ครูเอกชนก็จะได้รับเงินเดือนประจำพร้อมเงินโบนัสอย่างเต็มที่ แต่ถ้าปีใดมีจำนวนนักเรียนลดลงก็จะได้รับเพียงแค่งานประจำเท่านั้น ไม่ควรกำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูอย่างชัดเจน แต่ควรเปิดกว้างให้เป็นไปตามสภาพของโรงเรียนเอกชนแต่ละแห่ง สถานภาพทางการเงินของผู้รับใบอนุญาต และบริบททางสังคมและเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หากมีโครงสร้างเงินเดือนในอัตราเดียวกับครูของภาครัฐ จะเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรที่ไม่ได้ทำให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเพิ่มขึ้น

9.6 เรื่องการจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่อง การจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 90.2

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะ โดยในส่วนใหญ่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วย เพราะครูเอกชนได้รับการปฏิบัติจากสหกรณ์ออมทรัพย์ครูอย่างไม่เท่าเทียมกัน เช่น การขอกู้ยืมเงิน

จะไม่สามารถทำได้ถ้าไม่มีข้าราชการครูร่วมลงนามค้ำประกันด้วยในบางจังหวัดสหกรณ์ – ออมทรัพย์ครูไม่เปิดโอกาสให้ครูเอกชน สมัครเข้าเป็นสมาชิก ซึ่งถ้ามีการจัดตั้งกองทุนการเงินสำหรับครูในโรงเรียนเอกชนก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง การจัดตั้งกองทุนที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนเป็นการเฉพาะจะช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการออมทรัพย์ และผ่อนคลายนโยบายทางการเงินของครูโรงเรียนเอกชนได้มากขึ้น ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะ โรงเรียนเอกชนบางแห่ง มีการจัดตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ภายในโรงเรียนอยู่แล้ว หากภาครัฐหรือหน่วยงานต้นสังกัดจัดตั้งกองทุนขึ้นมาอีก ก็จะทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินมากขึ้น จนทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตและคุณภาพการสอน ปัญหาการเงินเป็นเรื่องส่วนตัวที่ครูต้องบริหารจัดการด้วยตัวเอง แต่เมื่อขอกู้ยืมเงินกับสหกรณ์ออมทรัพย์ครูในพื้นที่ ผู้บริหารโรงเรียนต้องถูกกดดันให้ร่วมรับผิดชอบในการติดตามหนี้สินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในกรณีที่ครูโรงเรียนเอกชนลาออกจากโรงเรียนและไม่ผ่อนชำระหนี้ครบตามสัญญา ความไม่คงที่ของครูโรงเรียนเอกชนที่เข้าออกได้ง่าย จึงมีความเสี่ยงค่อนข้างสูงต่อผู้เกี่ยวข้อง หากต้องการตั้งกองทุนควรจะต้องขึ้นเฉพาะโรงเรียนของตนเท่านั้น จะทำให้เกิดภาระหนี้สินของครูเพิ่มขึ้น และโดยสภาพธรรมชาติของครูโรงเรียนเอกชนที่ลาออกได้ง่าย ส่วนใหญ่จึงทำให้เกิดปัญหาการผินผวนชำระหนี้ภายหลังจากที่ลาออกจากโรงเรียนแล้วบ่อยครั้ง จนสถาบันการเงินหลายแห่งไม่กล้าเสี่ยงในการรับครูโรงเรียนเอกชนเข้าเป็นสมาชิก ก่อให้เกิดภาระหนี้สินมากขึ้น ทำให้คุณภาพการสอนต่ำลง เพราะปัจจุบันแหล่งเงินกู้ในระบบเศรษฐกิจมีให้บริการ เป็นจำนวนมาก ทำให้ครูขาดวินัยทางการเงินโดยไม่ได้คำนึงถึงสมรรถภาพในการชำระหนี้ ของตนเอง

9.7 เรื่องควรจัดให้มีระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับเรื่องควรจัดให้มีระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง ควรจัดให้มีระบบการให้เงินอุดหนุนสำหรับครูโรงเรียนเอกชนที่มีผลงานวิชาการดีเด่นที่เท่าเทียมกับครูภาครัฐ โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะ ผู้ประกอบวิชาชีพครูไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนของรัฐหรือเอกชน ต่างก็มีศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพที่เท่าเทียมกัน มีหน้าที่ ความรับผิดชอบที่เหมือนกัน จึงควรจะมีโอกาสที่จะได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างเท่าเทียมกัน รัฐควรจัดตั้งสำนักงานประเมินมาตรฐานวิชาชีพครู มาทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบในเรื่องนี้เป็นการเฉพาะ เพื่อมาทำหน้าที่

พิจารณาคุณภาพของผลงานที่ครูสร้างสรรค์ขึ้นโดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นครูของรัฐหรือของเอกชน และหากผลงานใดอยู่ในระดับที่ได้มาตรฐานทางวิชาการ ก็ควรได้รับผลตอบแทนจากรัฐบาลอย่างเท่าเทียมกัน เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ครูเอกชนมีขวัญและกำลังใจที่จะพัฒนาศักยภาพส่วนบุคคล พัฒนาผลงานวิชาการ และพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนให้มีมาตรฐานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะทำให้เกิดการองค์ความรู้ใหม่ ๆ ที่อาจนำมาพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้อยู่ในระดับสูงสุดได้ ในส่วนที่ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยเพราะ ไม่ควรนิยามคำว่า “เงินอุดหนุน” คือ เงินสนับสนุนการสร้างผลงานทางวิชาการของครูโรงเรียนเอกชน แต่ควรกำหนดระบบส่งเสริมการจ่ายค่าตอบแทนผลงานครูเอกชนผ่านสภาวิชาชีพ โดยให้มีความเสมอภาคกันโดยไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นครูภาครัฐ หรือภาคเอกชน เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายให้กับโรงเรียนเอกชนได้ เพราะในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันรัฐมักใช้ข้ออ้างเรื่องงบประมาณไม่เพียงพอ เป็นข้ออ้างในการลดการให้สวัสดิการในลักษณะต่าง ๆ แก่การศึกษาเอกชน หากครูโรงเรียนเอกชนมีจำนวนผลงานที่มีผ่านมาตรฐานทางวิชาการสูงกว่าครูในภาครัฐ อาจจะใช้ข้ออ้างดังกล่าวผลักดัน การให้รางวัลตอบแทนไปให้โรงเรียนเอกชนรับภาระค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้

9.8 การเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน

โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยในเรื่องการเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน โดยการนำเงินส่วนหนึ่งมาจัดตั้งเป็นวงเงินสินเชื่อให้ครูในโรงเรียนเอกชนได้กู้ยืมตามส่วนที่ครูแต่ละคนได้ส่งเงินเข้าสมทบไว้ และคิดอัตราดอกเบี้ยเท่ากับธนาคารพาณิชย์ โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 87.3

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่องการเพิ่มรายได้ให้กับกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชน อาจทำได้โดยการนำเงินส่วนหนึ่ง มาจัดตั้งเป็นวงเงินสินเชื่อให้ครูในโรงเรียนเอกชนได้กู้ยืมตามส่วนที่ครูแต่ละคนได้ส่งเงินเข้าสมทบ และคิดอัตราดอกเบี้ยเท่ากับธนาคารพาณิชย์ โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะอาจกำหนดให้ครูเอกชน มีสิทธิ์กู้ยืมได้ไม่เกินกว่าวงเงินสมทบ 3 % ของเงินเดือนที่ได้รับ ซึ่งเป็นส่วนที่ครูได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูโรงเรียนเอกชนแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปีขึ้นไป มีลักษณะที่เหมือนกับให้ครูเอกชน นำเงินออมในอนาคตของตนเองมาใช้แก้ไขปัญหาในปัจจุบัน ซึ่งหากครูไม่มีความซื่อสัตย์ โดยการผิมนัดชำระหนี้ ก็จะถูกลงทะเบียนด้วยการถูกตัดสิทธิ์ไม่ได้รับเงินสงเคราะห์ส่วนที่เหลือทั้งหมด (3 % ของเงินเดือนครูที่โรงเรียนจ่ายสมทบให้ และอีก 6 % ของเงินเดือนที่รัฐบาลได้จ่ายสมทบเข้ากองทุนฯให้) ครูจะได้มีโอกาสใช้เงินสะสมของตนเองในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และจะทำให้กองทุนสงเคราะห์ฯมีเงินหมุนเวียนมากขึ้น ซึ่งช่วยบรรเทาความเดือดร้อน

ของครูในโรงเรียนเอกชนด้วยกันได้ ปัจจุบันโครงการสินเชื่อของภาครัฐที่ให้บริการสำหรับครูโรงเรียนเอกชนไม่มี ซึ่งหากหน่วยงานที่บริหารกองทุนสงเคราะห์ครูใหญ่และครูสามารถจัดตั้งสินเชื่อไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรมจริง ก็จะทำให้ประโยชน์ต่อครูโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น ส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะอาจเป็นการสร้างภาระหนี้สินให้ครูเพิ่มขึ้น จนไม่มีเงินสำรองไว้ใช้หลังจากที่ลาออกจากการทำงานหรือเมื่อชราภาพ และไม่สอดคล้องกับหลักการเศรษฐกิจพอเพียง ปัจจุบันดอกผลจากกองทุนสงเคราะห์ฯ ยังไม่เพียงพอต่อการนำมาจัดสรรเป็นสวัสดิการค่ารักษาพยาบาลของครู รวมทั้งสวัสดิการด้านอื่น ๆ หากนำมาจัดตั้งเป็นโครงการสินเชื่อให้กับสมาชิกอาจกระทบต่อยอดเงินต้นได้ ยากต่อการบริหาร เพราะครูโรงเรียนเอกชนเปลี่ยนงานบ่อย และในสภาพจริงเงินสมทบอีก 6% ของเงินเดือนครูในโรงเรียนเอกชนแต่ละคนที่รัฐต้องจ่ายสมทบเข้ากองทุนฯ ยังมีสภาพของการค้างจ่ายอยู่

10. แนวทางแก้ไขปัญหาการอุดหนุนด้านผู้เรียน

10.1 การจัดตั้งกองทุนกู้ยืม ดอกเบี้ยต่ำเพื่อให้กับผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษา

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน เห็นด้วย เรื่องการจัดตั้งกองทุนกู้ยืม ดอกเบี้ยต่ำเพื่อให้กับผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาในส่วนของรัฐไม่ได้อุดหนุน และเพื่อเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 85.4

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาคเห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้งกองทุนกู้ยืมดอกเบี้ยต่ำเพื่อให้กับผู้เรียนได้กู้ยืมเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาในส่วนของรัฐไม่ได้อุดหนุน และเพื่อเป็นค่าครองชีพในระหว่างศึกษา โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลที่เห็นด้วยเพราะเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาด้านวิชาชีพให้กับผู้เรียนที่มาจากครอบครัวฐานะยากจน ให้มีค่าครองชีพในระหว่างเรียน เพราะรัฐไม่ได้ให้การอุดหนุนเต็ม 100% ดังนั้นผู้เรียนต้องรับภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นค่าธรรมเนียมอื่นเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาด้วยอีกส่วนหนึ่ง และค่าใช้จ่ายด้านวัสดุ อุปกรณ์ของการศึกษาในสายวิชาชีพค่อนข้างมีราคาแพงมากกว่าสายสามัญศึกษา รัฐไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาของเอกชนเท่าที่ควรและมีอคติว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริงเพราะ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีฐานะยากจนและอยู่ในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส จึงทำให้สัดส่วนของจำนวนการได้รับวงเงินกู้ยืมจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) อยู่ในระดับที่น้อยมากและไม่เพียงพอ เนื่องจากเงินอุดหนุนจากภาครัฐไม่เพียงพอ และด้วยภาวะเศรษฐกิจถดถอยในปัจจุบัน ทำให้ผู้ประกอบการมีรายได้น้อยลงในขณะที่รายจ่ายเพื่อการบริโภคกลับเพิ่มสูงขึ้นส่งผลให้ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ไม่สามารถเรียนต่อจนจบหลักสูตร

ได้ โดยเฉพาะโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชนบท เนื่องจากรายได้ส่วนใหญ่ของผู้ปกครองมาจากภาค การเกษตรเป็นส่วนใหญ่ สัดส่วนนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนเอกชน มาจากครอบครัวที่มีฐานะ ยากจน มากกว่าโรงเรียนในภาครัฐ ซึ่งหากได้รับการส่งเสริม สนับสนุนในส่วนนี้จะช่วยลดปริมาณ การสูญเสียทรัพยากรบุคคลด้านอาชีวศึกษาที่ต้องลาออกก่อนจบหลักสูตร ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะ มีโครงการกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) อยู่แล้ว ไม่ควร ตั้งขึ้นมาซ้ำซ้อนกันอีกจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับการกู้ยืมสร้างภาระหนี้สินมากกว่าจะ ดันรณหารายได้จากการประกอบอาชีพโดยสุจริต ควรปรับสัดส่วนวงเงินการให้กู้ยืมให้สอดคล้องกับ สภาพความต้องการแรงงานทักษะวิชาชีพเฉพาะสาขาของเศรษฐกิจ ควรปรับปรุงขั้นตอนการ ดำเนินงานอนุมัติวงเงินให้เร็วขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับเงินทันตามเวลาในภาคเรียน อาจทำให้ ผู้ปกครองผลัดภาระรับผิดชอบค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามาให้กับผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนไม่เห็น ความสำคัญของการทำงานสุจริตเพื่อหารายได้ให้ตนเอง ทำให้นักเรียน ไม่มีวินัยทางการเงินและ นิสัยในการอดออม ส่งเสริมให้เกิดนิสัยฟุ่มเฟือย และอาจนำเงินไปใช้ในสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับกิจกรรม ด้านการศึกษา อาจจะเป็นการสร้างภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นให้กับผู้เรียนเพราะการคิดดอกเบี้ยของ กองทุนเงินกู้ยืมดอกเบียดำ เมื่อรวมแล้วอาจมีระดับที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยของ "กยศ." ที่จะเริ่มคิด ดอกเบี้ยภายหลังจากที่ผู้เรียนจบการศึกษาแล้ว 2 ปี เป็นต้นไป

10.2 การจัดตั้งกองทุนกู้ยืมให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้ เสริมระหว่างเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่องการจัดตั้ง กองทุนกู้ยืมให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมระหว่างเรียน โดยมีค่าร้อยละ รวมสูงสุด คือ 74.1

เมื่อจำแนกเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยกับเรื่อง การจัดตั้ง กองทุนกู้ยืมให้ผู้เรียนกู้ยืมไปลงทุนทำธุรกิจเพื่อหารายได้เสริมระหว่างเรียน โดยในส่วนที่เห็นด้วย มีเหตุผลสนับสนุน เพราะ เป็นการปลุกฝังให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก ความภาคภูมิใจและเล็งเห็น ความสำคัญของการหารายได้จากทำงานที่สุจริต ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มากกว่าจะขอเงิน จากผู้ปกครองมาใช้จ่าย (ในลักษณะเดียวกับเยาวชนในประเทศแถบทวีปยุโรปและอเมริกา) เพื่อให้ ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการทำงานและการหารายได้เสริมควบคู่ไปกับการเรียน, เกิดความ รับผิดชอบต่อตนเอง และช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว ปัจจุบันมีโครงการ "ยุววานิช" ของบมจ.ธนาคารกรุงไทย รองรับอยู่แล้ว ซึ่งให้นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทั้ง ชายสามัญและสายอาชีพขึ้นไป ได้เสนอโครงการทำธุรกิจโดยได้รับเงินกู้จากธนาคาร โดยมีขั้นตอน

การกำกับ ตรวจสอบอย่างรัดกุม ซึ่งหากนักเรียนในระดับอาชีวศึกษาเอกชนสามารถดำเนินการตามโครงการนี้ได้จนถึงที่สุดโครงการ ก็น่าจะเป็นสิ่งรับประกันถึงความสำเร็จในการลงทุนได้ในระดับหนึ่ง มีสถาบันการเงินของรัฐที่รองรับ คือ ธนาคารเพื่อพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME.Bank) และธนาคารออมสิน ซึ่งผู้เรียนที่มีความประสงค์จะขอกู้ยืมเงินไปลงทุน ทำธุรกิจของตนเอง สามารถขอรับการปรึกษา ประเมินความเหมาะสม และความเป็นไปได้ ของโครงการลงทุนอยู่แล้ว และในส่วนที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลไม่เห็นด้วยเพราะ ผู้เรียนในระดับอาชีวศึกษา ยังไม่มีวุฒิภาวะที่เหมาะสมและขาดประสบการณ์ในการทำธุรกิจที่ดีพอ ซึ่งแม้ว่าจะได้รับการถ่ายทอดทักษะการเป็นช่างฝีมือมาจากครอบครัว แต่ควรจะเริ่มต้นเรียนรู้และสะสมประสบการณ์จากการเป็นพนักงานฝึกหัดหรือเป็นนักเรียนฝึกงานกับหน่วยงานหรือ ผู้ประกอบการ ก่อนที่จะตัดสินใจลงทุนเป็นด้วยตัวเอง ไม่เหมาะสมกับสถานภาพการเป็นนักเรียน เพราะจะทำให้มีเวลาในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมน้อยลง ซึ่งหากผู้เรียนไม่มีพื้นฐานด้านวิชาการที่ดีพอ จะเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปได้ รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนให้ความสนใจ ต่อการเรียนน้อยลง หรืออาจจะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับวัยมากขึ้น โครงการธุรกิจที่นักเรียนกู้ยืมเงินมาลงทุนค่อนข้างเสี่ยงต่อการล้มเหลวเพราะการขาดประสบการณ์ และไม่มีวุฒิภาวะที่เพียงพอสำหรับการทำธุรกิจ หรือทำให้ผู้เรียนนำเงินที่ได้จากการกู้ยืมเงินไปใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดภาระหนี้สินที่ไม่จำเป็น อาจทำให้โรงเรียนเอกชน มีภาพลักษณ์ที่ค่อนข้างเสี่ยงในเรื่องการแสวงหาผลประโยชน์จากผู้เรียนมากเกินไป หรือ ต้องร่วมรับภาระ

การติดตาม ทวงถามการชำระหนี้จากผู้เรียน หรือ อาจต้องรับผิดชอบหนี้สินที่เกิดขึ้นแทนผู้เรียนเพิ่มมากขึ้น

10.3 อัตรากู้ยืมค่าครองชีพ ควรต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและเอกชน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่อง อัตรากู้ยืมค่าครองชีพ ควรต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและภาคเอกชน โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 67.8

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยเรื่อง อัตรากู้ยืมค่าครองชีพควรต่างกันระหว่างนักเรียนภาครัฐและภาคเอกชน โดยในส่วนที่เห็นด้วยเห็นด้วยเพราะค่าครองชีพเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตในวัยเรียนของนักเรียน ซึ่งในโรงเรียนของรัฐจะมีโอกาสที่ดีกว่าในการขอรับการสนับสนุนทุนการศึกษาจากแหล่งอื่น ๆ ซึ่งโรงเรียนเอกชนไม่สามารถกระทำได้ จึงทำให้โอกาสในการได้รับทุนการศึกษาของผู้เรียนในโรงเรียนของรัฐและของเอกชน จึงมีความแตกต่างกัน ค่าครองชีพควรขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่ ซึ่งปัจจุบันไม่เพียงพอและนักเรียนในระดับปวช.ไม่สามารถทำงานล่วงเวลา (Part Time) ได้เนื่องจากอายุยัง

ไม่ถึงเกณฑ์ 18 ปี ตามที่กฎหมายแรงงานกำหนด ค่าวัสดุอุปกรณ์ในการศึกษาระหว่างสายสามัญ และสายอาชีพ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของโรงเรียนรัฐและเอกชน มีสภาพที่แตกต่างกัน จึงทำให้ค่าใช้จ่ายในการศึกษา และค่าครองชีพมีความแตกต่างกันด้วย ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลที่ไม่เห็นด้วยเพราะ ควรกำหนดให้เหมือนกัน เพื่อให้เกิดความ เสมอภาคและเป็นบรรทัดฐานที่เท่าเทียมกัน และเพื่อป้องกันปัญหาการเลือกสมัครเข้าโรงเรียนที่สามารถให้วงเงินกู้ยืมค่า ครองชีพได้สูงกว่าโรงเรียนอื่น อาจจะทำให้นักเรียนไม่รู้จักรางแผนการใช้จ่ายเงินอย่างประหยัด และไม่มีวินัยทางการเงิน

10.4 การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โดยภาพรวมผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ เห็นด้วยเรื่อง การจัดตั้งกองทุนสนับสนุนการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีค่าร้อยละรวมสูงสุด คือ 96.6

เมื่อพิจารณาเป็นรายภูมิภาค พบว่า ทุกเขตภูมิภาค เห็นด้วยเรื่องการจัดตั้ง กองทุนสนับสนุนการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยในกลุ่มที่เห็นด้วย มีเหตุผลว่า เห็น ด้วยเพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีบทบาทเกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน คือ การเรียกเก็บภาษี บำรุงท้องที่โดยไม่ได้คิดในอัตราลดหย่อนขั้นต่ำสุดให้ และไม่เคยให้การส่งเสริม สนับสนุน การ พัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ไม่สามารถปลูกฝัง เยาวชนในชาติให้เกิด "อัตลักษณ์" ทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น ได้ดีมากเท่ากับองค์กรปกครอง ส่วน ท้องถิ่น เพราะอยู่ใกล้ชิดกับเยาวชนมากกว่า การสร้างจิตสำนึกของความภาคภูมิใจในท้องถิ่นจึง เป็นสิ่งที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิสัยทัศน์และศักยภาพในการบริการของผู้บริหารองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นได้ดี องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความพร้อมด้านงบประมาณและบุคลากร และมีหน้าที่จัดการศึกษา หรือส่งเสริมการศึกษาของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งหากให้ความสนใจ ต่อ การสร้างและพัฒนาเศรษฐกิจพื้นฐานของท้องถิ่นให้เข้มแข็ง ควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านการศึกษา อย่างบูรณาการทุกระดับอย่างทั่วถึง จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นมากขึ้น องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น มีงบประมาณมากพออยู่แล้ว แต่ในสภาพจริงโครงการส่วนใหญ่จะอยู่ใน ลักษณะที่มุ่งหวังผลประโยชน์ทางการเมืองมากกว่าจะมุ่งเน้นในด้านการศึกษา อาจจัดตั้ง ในรูป ของกองทุนเพื่อการศึกษาที่มีข้อผูกพันด้วยการกำหนดเงื่อนไขให้นักเรียนที่ได้รับทุน ต้องกลับมา ทำงานใช้ทุนคืนให้กับท้องถิ่นของตน ซึ่งจะทำให้นักเรียนเกิดความผูกพัน และความภาคภูมิใจใน ท้องถิ่นของตนเอง จะเกิดประโยชน์ต่อการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เรียนที่มีความสามารถ แต่ด้อย โอกาสทางการศึกษาเนื่องจากฐานะครอบครัวยากจน ได้มีโอกาส ในการศึกษาต่อในสาขาวิชาชีพ

ที่สนใจและสามารถสร้างรายได้ สร้างอาชีพที่มั่นคงให้กับตนเองได้ ปัจจุบันโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ต้องรับภาระเรื่องนวัตกรรมบริการชุมชน ซึ่งต้องใช้งบประมาณและบุคลากรในการลงทุนค่อนข้างสูงและไม่สามารถให้บริการได้อย่างทั่วถึง หากได้รับการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะทำให้ชุมชนต่าง ๆ ในท้องถิ่นเกิดความเข้มแข็งได้ ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย มีเหตุผลว่า ไม่เห็นด้วยเพราะ การกำหนดนโยบายด้านการศึกษาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนใหญ่จะเน้นการให้ความช่วยเหลือแก่โรงเรียนของรัฐมากกว่าโรงเรียน ของเอกชน ยกเว้นในกรณีที่ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้บริหารระดับสูงในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือ มีจำนวนนักเรียนที่มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก จึงจะได้รับการอุดหนุนและความช่วยเหลือบางประการ องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นบางแห่งได้ดำเนินการในลักษณะนี้ แต่ได้รับการโต้แย้งจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน เนื่องจากเห็นว่าเป็นการใช้งบประมาณที่ทับซ้อนกับหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษารูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในต่างประเทศ

ผลจากการศึกษา วิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า การอุดหนุนของภาครัฐต่อการจัดการศึกษาของเอกชนนั้น จะมีลักษณะทั้งการอุดหนุนด้านการเงิน (In Cash) เช่น การให้เงินอุดหนุนตามจำนวนผู้เรียน (Subsidy per head) การลดหย่อนทางภาษี (Reduce Tax) การได้รับเงินภาษีคืนจากการบริจาคเงินเพื่อการศึกษา (Tax Revenue) การให้พันธบัตรทางการศึกษา (Education Bond) การจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการจัดการอาชีวศึกษา (Soft Loan Funding) การจัดหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนให้ (Grants) การลงทุนร่วมกันในการจัดการศึกษา (Cooperative Investments) และ การอุดหนุนด้านการบริหารจัดการ (In Kind) เช่น ให้สถานศึกษามีอิสระในการเลือกใช้หลักสูตร และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผ่านการประเมินคุณภาพและมาตรฐานของรัฐแล้ว ให้สถานศึกษามีอิสระในการบริหารจัดการทรัพยากรภายในสถานศึกษา และพบว่ามีรูปแบบในการอุดหนุนที่คล้ายกันใน 2 ลักษณะคือ

1. รูปแบบที่เน้นด้านอุปทาน (Supply - Side Subsidies) ซึ่งหมายถึง การให้การอุดหนุนการจัดการศึกษาแก่สถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน หรือ สถานประกอบการที่ดำเนินการจัดการศึกษา การอบรมหรือการให้บริการทางวิชาการแก่ผู้เรียน รูปแบบในการอุดหนุนโรงเรียนเอกชนของต่างประเทศ มีความหลากหลาย และมีรูปแบบหนึ่งที่มีมาตรการลงโทษ ถ้าสถานศึกษาไม่สามารถดำเนินการได้ คือ การอุดหนุนตามสภาพพื้นฐานการดำเนินงานตามพันธกรณี (performance contracts) ประเทศที่ให้การอุดหนุนในรูปแบบนี้ ได้แก่ นิวซีแลนด์ ชิลี เนปาล

มาเลเซีย อังการี ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอาฟริกาใต้ กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออก บัลแกเรีย สาธารณรัฐเชค อังกฤษ เดนมาร์ค อิสราเอล เนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ ออสเตรเลีย อาร์เจนตินา โบลิเวีย ชิลี กานา อังการี อินโดนีเซีย โมแซมบิก และศรีลังกา

2. รูปแบบที่เน้นด้านอุปสงค์ (Demand - Side Subsidies) ซึ่งหมายถึง การให้การอุดหนุนการจัดการศึกษาแก่ผู้รับบริการ หรือ ผู้ใช้บริการ ซึ่งได้แก่คือ นักเรียน ผู้ปกครอง โดยการให้ทุนการศึกษาในสาขาวิชาที่ขาดแคลนและอยู่ในความต้องการ ของภาคธุรกิจและภาคเศรษฐกิจของประเทศ (Specifies Scholarships) การให้เงินอุดหนุน (Subsidy) การให้กู้ยืมเงินดอกเบี้ยต่ำ (Soft-Loan Fund) การให้บัตรอุดหนุนค่าเล่าเรียน (คูปองการศึกษา/บัตรอุดหนุนค่าเล่าเรียน/ Vouchers) เป็นต้น

รูปแบบที่เน้นด้านอุปสงค์ มีรูปแบบที่ให้การอุดหนุนโดยทางอ้อมแก่ผู้ปกครองนักเรียน ด้วย คือ การให้ผู้ปกครองนำส่วนลดภาษีเงินได้มาจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนได้บางส่วนหรือทั้งหมด ประเทศที่ให้การอุดหนุนในรูปแบบนี้ ได้แก่ สาธารณรัฐจอร์เจีย สหรัฐอเมริกาบางมลรัฐ อังการี ลิทัวเนีย โปแลนด์ โปรตุเกส ฝรั่งเศส เดนมาร์ค ชิลี กลุ่มประเทศอาฟริกาที่ใช้สกุลเงินฟรังก์ของฝรั่งเศส ออสเตรเลีย อังกฤษ เบลเยียม เอสโตเนีย ฝรั่งเศส ฟินแลนด์ เยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ สโลวีเนีย แคนาดาบางมลรัฐ เบลเยียม สาธารณรัฐเชค ลัตเวีย เนเธอร์แลนด์

ขั้นตอนที่ 3 ผลการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ผลการนำเสนอ (ร่าง) รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน โดยใช้เทคนิคการจัดสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ (Focus Group Discussion) ผลปรากฏว่า ได้รูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ดังนี้

รูปแบบการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนที่พัฒนาขึ้นนี้มีสภาพการอุดหนุนโรงเรียนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนใน 3 ด้าน คือ (1) ด้านการอุดหนุนโรงเรียน (2) ด้านการอุดหนุนครู และ(3) ด้านการอุดหนุนผู้เรียน โดยรัฐต้องดำเนินการ ดังนี้

1. ด้านการอุดหนุน โรงเรียน

1.1 พัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของกลุ่มงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อให้เข้าใจระบบการบริหารจัดการและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ แก่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเพิ่มมากขึ้น

1.2 การบริหารจัดการรายได้และผลกำไรของโรงเรียนในสัดส่วน ผู้รับใบอนุญาต ต่อ กองทุนบริหารโรงเรียน คือ 40: 60 นั้นมีความเหมาะสมดีแล้ว เพื่อให้โรงเรียนมีทุนที่เพียงพอ ใน การบริหารและดำเนินกิจการต่อไป

1.3 การให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีอิสระในการเลือกใช้หลักสูตรและการจัด กิจกรรมการเรียนการสอน จะทำให้โรงเรียนสามารถปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการ ของผู้เรียนซึ่งจะเป็นไปสภาพความต้องการของตลาดแรงงานได้ ซึ่งเป็นผลดีต่อผู้สำเร็จการศึกษา และประเทศชาติโดยส่วนรวม

1.4 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรได้รับการพิจารณาลดหย่อน หรือ ยกเว้นภาษี บำรุงท้องที่ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกับสถานศึกษาของรัฐที่ไม่มีภาระค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ ในฐานะ ที่เป็นสถานบันการศึกษาเช่นเดียวกัน

1.5 รัฐ ควรปรับเปลี่ยนวิธีการให้เงินอุดหนุน จากการโอนเงินให้เป็นรายเดือน เปลี่ยนเป็น การโอนให้เป็นรายภาคเรียน เพื่อให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนสามารถวางแผนบริหาร จัดการในระยะยาวหรือสามารถกำหนดแผนพัฒนาระยะสั้นและระยะยาวได้

2. ด้านการอุดหนุนครู

2.1 ควรมีการขยายขอบเขตการให้บริการของกองทุนพัฒนาวิชาชีพครู ให้ครอบคลุม ถึงครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วย โดยเฉพาะในเรื่อง การได้รับค่าตอบแทนจากการทำผลงาน วิชาการ หรือ การผลิตนวัตกรรมใหม่ ๆ

2.2 เงินอุดหนุนรายหัว ในส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนเงินเดือนครูนั้น ควรให้การอุดหนุน ครูโดยพิจารณาที่คุณภาพผลงานของครู และความสามารถในการปฏิบัติงานของครู

3. ด้านการอุดหนุนผู้เรียน

3.1 รัฐควรให้การอุดหนุนแก่ผู้เรียนตามข้อบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่าง จริงจัง

3.2 ผู้ที่บริจาคเงินให้กับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ควรสามารถนำไปหักลดหย่อน การเสียภาษีเงินได้ เหมือนกับผู้บริจาคเงินให้กับสถานศึกษาของรัฐ เพื่อส่งเสริมให้เกิดการระดม ทรัพยากรมาใช้ในการศึกษา

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยเกี่ยวกับ สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการรับการอุดหนุนจากภาครัฐ ในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน แสดงให้เห็นว่า ในปัจจุบันโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน ไม่ได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐโดยกระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และ(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 รวมทั้ง พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 อย่างจริงจัง และไม่ได้รับการอุดหนุนจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่ภาครัฐอื่น ๆ อาทิ บิดา/มารดา ผู้ปกครอง สถาบัน/องค์กรทางศาสนา สถาบัน/องค์กรธุรกิจ/องค์กรวิชาชีพ องค์กรสาธารณกุศล / องค์กรที่ไม่เน้นการแสวงหาผลกำไร และสมาคมศิษย์เก่าของโรงเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมีแหล่งที่มาของรายได้ค่อนข้างจำกัด คือ (1) การอุดหนุนจากภาครัฐ และ (2) การสนับสนุนจากผู้ปกครอง/ผู้เรียนเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องผลการวิจัยเรื่อง ต้นทุนผลิตของการเรียนการสอนในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชน (สถาบันวิจัยนโยบายและแผนอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2549) ที่ระบุว่า การดำเนินกิจการโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นเรื่องยาก เพราะต้องใช้กลยุทธ์หลายด้าน อาทิ ปัจจัยหลายประการ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ หากสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนได้รับการส่งเสริมในเรื่องที่เกี่ยวกับ การกำหนดราคาค่าเล่าเรียน การให้เงินกู้ยืมแก่ผู้เรียน ด้วยความเป็นธรรม รวมทั้งการกำหนดกฎระเบียบที่บังคับใช้ มีความเสมอภาคกับอาชีวศึกษา ของรัฐ จะเป็นวิธีที่ทำให้สถาบันอาชีวศึกษาเอกชน มีโอกาสพัฒนาคุณภาพและสามารถแข่งขันได้ และสรุปว่า ปัญหาสำคัญที่สุดของการดำเนินกิจการด้านอาชีวศึกษาเอกชน มี 3 ประเด็น คือ (1) เงินอุดหนุนรายหัวที่ได้รับจากรัฐ ไม่คุ้มต้นทุนที่จะจัดการศึกษาในระดับคุณภาพที่ดีได้ จึงต้องมี การเรียกเก็บค่าพัฒนาและค่ากิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้กิจการสามารถดำเนินไปได้โดยไม่ขาดทุน ด้วยมาตรฐานปกติ (2) การแข่งขันกับสถาบันของรัฐ ซึ่งเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่ต่ำกว่าต้นทุนผลิต และนโยบายการเพิ่มจำนวนรับนักเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญและระดับอาชีวศึกษาในสถานศึกษาของรัฐ ทำให้สามารถดึงดูดผู้เรียนที่มีฐานะดี มีความพร้อมสูงได้มากกว่า (3) การยกเลิกสิทธิการกู้ยืมเงินจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษาของผู้เรียนโดยไม่มีมาตรการอื่นทดแทน ซึ่งมีผลกระทบทำให้จำนวนนักเรียนในสถาบันอาชีวศึกษาเอกชนลดลง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง กฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาศักยภาพการจัดการศึกษาของเอกชน (สำนักพัฒนากฎหมายการศึกษา สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา, 2548) รายงานการประชุมรับฟังความคิดเห็นเรื่อง การมีส่วนร่วมจัดการศึกษา ของเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง และการศึกษาทางเลือก และรายงานสรุปผลการสัมมนาระดมความคิดเห็น เรื่อง การติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษา: การบริหารและจัดการศึกษา (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2549) ที่สรุปได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ของการจัดการศึกษาเอกชน เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและภาครัฐไม่ให้ความร่วมมือ ในการดำเนินการปรับปรุงแก้ไข ปัจจัยสำคัญที่เป็นต้นเหตุแห่งปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากการที่ภาครัฐไม่ได้ดำเนินการอุดหนุนการจัด

การศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนตามข้อบัญญัติ ในกฎหมายด้านการศึกษาอย่างจริงจัง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ส่วนใหญ่ต้องการให้ภาครัฐ ดำเนินการอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนตามข้อบัญญัติใน พระราชบัญญัติการศึกษาทั้งหมดอย่างจริงจัง และต้องการให้การจัดการศึกษาของโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน สามารถดำเนินการให้สอดคล้องกับการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษาภาครัฐได้ ในเชิงของการเป็น"พันธมิตรในการจัดการศึกษา"

ผลการศึกษาสภาพการอุดหนุนโรงเรียนการจัดการศึกษาเอกชนในต่างประเทศ สรุปได้ว่า รัฐให้การอุดหนุนในลักษณะของ (1) การอุดหนุนโดยเน้นความต้องการของรัฐ และผู้จัดการศึกษา (Supply – side Subsidy) คือ การอุดหนุนการจัดการศึกษาโดยเน้นไปที่ ผู้จัดการศึกษาทั้งที่ เป็น ภาครัฐและภาคเอกชน หรือ สถานประกอบการที่ดำเนินการจัดการศึกษา การอบรมหรือ การ ให้บริการทางวิชาการแก่ผู้เรียน ซึ่งสภาพการอุดหนุนโรงเรียนการจัดการศึกษาในรูปแบบนี้ ได้แก่ การให้เงินอุดหนุนตามจำนวนผู้เรียน (Subsidy per head) การลดหย่อนทางภาษี (Reduce Tax) การได้รับเงินภาษีคืนจากการบริจาคเงินเพื่อการศึกษา (Tax Revenue) การให้พันธบัตรทาง การศึกษา (Education Bond) การจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการจ้ดอาชีวศึกษา (Soft – Loan Funding) การจัดหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนให้ (Grants) การลงทุนร่วมกันในการจัด การศึกษา (Cooperative Investments) เป็นต้น (2) การอุดหนุนโดยเน้นความต้องการของ ผู้รับบริการ (Demand – side Subsidy) คือ การอุดหนุนการจัดการศึกษาโดยเน้นไปที่ผู้รับบริการ หรือ ผู้ใช้บริการ ซึ่งได้แก่คือ นักเรียน ผู้ปกครอง โดยการ ให้ทุนการศึกษาในสาขาวิชาที่ขาดแคลน และอยู่ในความต้องการ ของภาครัฐกิจและภาคเศรษฐกิจของประเทศ (Specifies Scholarships) การให้เงินอุดหนุน (Subsidy) การให้กู้ยืมเงินดอกเบี้ยต่ำ (Soft-Loan Fund) การให้บัตรอุดหนุนค่า เล่าเรียน(Vouchers) เป็นต้น

ผลการนำเสนอรูปแบบการอุดหนุนของรัฐต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษา เอกชน พบว่า ด้านการอุดหนุนโรงเรียน รัฐควรให้การอุดหนุนโดยการ(1)พัฒนากลุ่มงานส่งเสริม การศึกษาเอกชนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาให้เข้มแข็งขึ้น (2) การบริหารจัดการทรัพย์สินและ รายได้ในสัดส่วน 40 : 60 (3) ให้โรงเรียนมีอิสระในการเลือกใช้นักสูตรและการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอน (4) โรงเรียนเอกชนควรต้องได้รับการลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีท้องถิ่นเหมือน สถานศึกษาภาครัฐ (5) รัฐควรปรับเปลี่ยนวิธีการให้เงินอุดหนุนจากรายเดือนเป็นรายภาคเรียน และ (6) โรงเรียนเอกชนควรได้รับการลดหย่อนค่าสาธารณูปโภคเหมือนกับธุรกิจในกลุ่ม BOI ด้านการอุดหนุนครู รัฐควรให้การอุดหนุนโดยการ (1) ขยายขอบเขตกองทุนพัฒนาวิชาชีพ ให้

ครอบคลุมถึงครูเอกชนด้วย และ (2) ควรให้การอุดหนุนครูโดยพิจารณาให้การอุดหนุน ตามผลงานและความสามารถ ด้านการอุดหนุนผู้เรียน รัฐควรให้การอุดหนุนผู้เรียน โดยการ (1) อุดหนุนตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง และ (2) รัฐควรให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี แก่ผู้ปกครองที่บริจาคเงินสนับสนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

รัฐควรอุดหนุนการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ดังนี้

1. ด้านเงินอุดหนุน รัฐควรให้การอุดหนุนเท่าเทียมกับอาชีวศึกษาของรัฐ รัฐควรจ่ายเงินอุดหนุนเป็นรายงวดในช่วงต้นภาคการศึกษา ยกเลิกการจ่ายเป็นรายเดือนที่ทำให้ต้องลดเงินอุดหนุนตามจำนวนผู้เรียนที่ลาออกไปเป็นรายเดือน
2. ด้านการบริหารจัดการ รัฐควรให้สถานศึกษามีอิสระในการบริหารจัดการ ทั้งในเรื่องการเลือกใช้หลักสูตร การบริหารบุคลากร การจัดการเรียนการสอน
3. ด้านสื่อการเรียนการสอน รัฐควรมีหน่วยงานให้คำปรึกษา ดูแล ร่วมกันผลิตบุคลากรและสื่อการเรียนการสอน อุดหนุนงบประมาณในการผลิตและพัฒนาสื่อการเรียนการสอน จัดตั้งเครือข่ายเพื่อแลกเปลี่ยนและร่วมกันผลิตสื่อการเรียนการสอน ลดหย่อนหรือยกเว้นภาษีในการจัดซื้ออุปกรณ์เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา
4. ด้านนโยบาย เช่น ควรกำหนดให้มีผู้แทนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เข้าร่วมอยู่ในคณะกรรมการบริหารเขตพื้นที่การศึกษา และคณะกรรมการบริหารสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัด เพื่อให้การกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาในพื้นที่บริการ สามารถดำเนินการอย่าง "คู่ขนาน" กันได้อย่างสอดคล้องกันมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัย ผลกระทบที่เกิดจากข้อบัญญัติในเรื่องการอุดหนุนการจัดการศึกษาเอกชน ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2550 เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนกัน และความแตกต่างของผลที่เกิดขึ้น และแสดงให้เห็น พัฒนาการในการแก้ปัญหาในการจัดการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน